

## Osudný odkaz

*Nie som v poriadku... ale je to tak, ako to je.*

Po daždivej noci prišlo ešte daždivejšie ráno. Po pochmúrnom a depresívnom dni ešte pochmurnejší a depresívnejší. Zadržím dych a ponorím tvár do ľadovej vody, ktorá mi určite pomôže prebrať sa z ranného oparu spánku. Keď pozriem do zrkadla, upúta ma hlboká vráska ležiaca na mojom čele. Vyzerá to, akoby ju tam niekto len položil a odišiel.

O pár sekúnd hlavu opäť ponorím do ľadovej vody a vytiahnem ju až vtedy, keď cítim, že to nemá cenu. Ospalosť a únava tu budú zrejme so mnou celý deň. A tak v zúfalstve a rozčarovaní nalejem do seba dve šálky kávy. Uplynie niekoľko minút, ktoré trávim prechádzaním sa po dome. Ospalosť sa mi podarí kofeínom a chôdzou mierne poraziť. Viem, že musím niečo robiť... inak sa ospalosť vráti. Rozhodnem sa, že sa pôjdem prejsť aspoň okolo domu. Síce je chladná a upršaná sobota, ale dážď mi rozhodne pomôže. Skôr než stihnem vybehnúť na poschodie, aby som sa prezliekol do niečoho suchého, na dvere niekto zúrivo zaklepe. Žalúdok sa mi stiahne na veľkosť mentolky, pretože žiadnu návštevu neočakávam. Skôr než stihnem niečo podniknúť, pozerám na otvorené dvere, ktorými vchádza dnu prílev studeného vzduchu. Chvíľu nepohnem ani brvou. Potom ubehne niekoľko ďalších sekúnd plných vražedného napätia a vykročím k dverám, aby som ich zatvoril. Som možno paranoidný, ale ak sa niekto objaví u mňa v sobotu ráno, je to nanajvýš podozrivé. Keď pohľadom skontrolujem okolie pri dverách, premkne ma zlý pocit. Na zemi pred rohožou leží obálka bez adresy. Papier vnútri je zvlhnutý a trochu pokrčený, ale písmena odkazu sú čitateľné. Niekto písal odkaz na počítači. Skôr než sa pustím do čítania, niekoľkokrát sa obzriem okolo seba. Síce na papieri stojí len jedna či dve vety, ale nestojí mi to zato, aby ma niekto prekvapil počas čítania.

„Čakám ťa na námestí. Máš desať minút a odporúčam ti nemeškať!“  
Toto sa písalo na papieri, ktorý som držal v rukách a rovnako aj na tom, ktorý som držal v rukách pred niekoľkými mesiacmi. Až neskôr

som sa dozvedel, že išlo o odkaz plný hrôzy a vražednej nenávisti. Posielal ho vrah, na ktorého nikdy nezabudnem.

„Čo teraz?“ Opýtal som sa sám seba netrpezlivo. Bola to milosť, ktorú mi vrah udelil alebo trest? Ak vám príde podobný odkaz, znamená to, že jeden z vás dvoch zomrie. Buď ten komu príde odkaz alebo ten, ktorého musíte na dohodnutnom mieste zachrániť a seba prenechať vrahovi. Mama mi vždy hovorievala, že sa nemám báť duchov, ak ich uvidím. Lenže, čo ak ich nevidím? Podľa všetkého si niekto dnes zo mňa uťahuje, pretože pisateľ takýchto odkazov dávno zomrel. Vrah zomrel, život pokračuje ďalej.

„Dofrasa! Prečo nemám pocit, že je to žart?“ Zavrčím do zovretej dlane, rýchlo sa vrátim do obývačky a vyhrabem spod pavučín pod gaučom môj mobil. Viem, že do mesta sa dostanem za necelé dve minúty... takže mi stále zostáva asi osem minút času. Keď si uvedomím, že zapnutie mobilu mi zaberie veľa času, zapnem správy a prepínam na TA3. Ak sa vrátil, budú o tom hovoriť.

„Doriti!“ Zakľajem a mobil praštím do horného rámu televízora. Zo správ sa nič nedozviem, čo je logické. Vrah je mŕtvy a bodka.

Pozriem na hodiny. Zostáva mi asi šesť možno sedem minút. Prejdem ťažkým krokom k oknu a snažím sa vypudieť všetky myšlienky z hlavy. „Nič sa nedeje. Niekto si zo mňa uťahuje!“ Môj hlas sa chveje strachom, keď rozprávam. Nakoniec podídem k dverám rohože pred domov a zdvihnem zhúžvaný odkaz do rúk. Cítim neistotu a tiaž príšerného zúfalstva. Nemám na výber. Musím ísť nech to znamená hocičo.

Mám približne štyri alebo päť minút, keď vystrelím z garáže ako raketa. Mám šťastie, že v nádrži zostala aspoň trocha z toho predraženého paliva. O necelé dve minúty zastavím pred Domom kultúry. Neobťažujem sa ani zatvoriť dvere a kľúče vytiahnuť zo zapalovania. Dážď je neznesiteľne studený a hustý. Keď dorazím k námestiu, mám pocit, že tam nikto nie je, ale mýlim sa. Niekto ma tam čaká.

Srdce mi búši v hrudi ešte rýchlejšie než doteraz. Človek v daždi je muž. Má prekrytú tvár kapučnou a v ruke drží zbraň. Pokrútim hlavou a pokúšam sa veriť, že je to len posratá halucinácia.

„Idem na smrť?“ Šepkám si sám pre seba. Nevieť prečo sa pýtam takú debilnú otázku. Veď dobre viem, kam som sa rozhodol prísť. Odkaz mal jasné posolstvo.

Vo chvíli, keď ma delia od muža necelé štyri metre, pocítim na zátylku bolesť. Úder ma zrazí na kolená. Ďalší mi prilepí nos k zemi.

„Vstaň a bojuj!“ Zakričí neznámy zúrivo. „No tak! Vstaň!“ Zopakuje a zdrapí ma za tričko.

*No tak! Vstaň!* Prehováram sa v mysli aj ja sám. Lenže nedokážem to. Prečo to nedokážem? Prečo sa nedokážem postaviť protivníkovi? „Zabijem ťa, ak nevstaneš!“ Niečo sa vo mne pohne a konečne sa mi podarí vyškriabať na nohy. Skôr než stihnem zaútočiť na protivníka, vlastná váha ma zradí a padnem prudko na zem. Môjho protivníka vidím stáť nado mnou, ale zrak mám zahmlený. Je z neho len oblak tmy.

„Zabi ma!“ Zasyčím a do úst sa mi vlieva potok slz.

„Ty už si dávno mŕtvy!“ Počujem ho povedať tieto slová a to ma neskutočne rozčúli.

„Kde je?“ Zakričím, keď sa mi podarí znovu vstať a protivníka zraziť k zemi. Námestie je prázdne. Po človeku so zbraňou niet ani stopy. Preto sa sústredím už len na môj boj. Lenže nemám v úmysle vyhrať, potrebujem vedieť len to, komu čelím. Protivník má na tvári kuklu. Náš boj pokračuje ešte niekoľko sekúnd... skončí sa, keď mu strhnem kuklu. Tvár predou mnou je sivá, chladná a nepríjemne známa. Hlboká vráska ležiaca na čele je asi ešte hlbšie než naposledy, keď som ju videl v zrkadle.

Začnem sa triasť, pretože vôbec nerozumiem tomu, čo sa deje. Zatvorím oči. „Možno ešte stále spím.“ Poviem a vtedy zaznie výstrel. V ušiach mi zaľahne. Oči mám okamžite otvorené. Tá hlboká vráska, na ktorú som predtým pozeral, má v sebe diery po guľke, ale to nie je zďaleka také desivé, ako to, že ja držím v ruke zbraň. Nakoniec zatvorím oči, napočítam do päť a otvorím ich.

Zbraň aj telo sú preč. Som tam len ja a nikto iný. Kde je obeť? Odkaz predsa hovorí jasne. Buď zomrie ten, kto dostane odkaz alebo ten, koho majú v odkaze zachrániť... kde je obeť? Námestie je prázdne a od začiatku bolo.

„Bože...“ vydýchnem, pretože začínam rozumieť. Bola to moja šanca na záchranu. Jeden zomrie, druhý prežije a ja som prežil.

„Je vám zle?“ Vedľa mňa sa zjaví chlapec. Dlhú chvíľu mlčím, ale potom sa usmejem.

„Nie.“ Vyderiem zo seba horko ťažko a obzriem si chlapca. Má suché vlasy, pretože už neprší.

„Tak prečo ste spadli?“

„Pretože som chcel.“ Poviem a vstanem. „Ale vieš čo?“

„Čo?“ Pokrúti hlavou.

„Už nechcem.“